

[Edvard Sørensen.]

forhandling om den afvikling, som er blevet resultatet.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen talte om, at ved den ordning, vi havde lavet med hensyn til rabatkortene, skar vi faktisk rabatkortene væk ved at kæde dem sammen med skatten. Det er en agitationform, som jeg synes vi ikke skulle bruge her i tinget. Der er jo ingen af dem, som falder ind under bestemmelserne her, der ikke får ret til rabatkort, og det må være givet, at alle borgere, der har en indtægt og er skattepligtige i henhold til de gældende lovbestemmelser, skal betale deres skat. Vi har jo ifølge lovgivningen mulighed for skattelempelser, hvis der er særlige ting, der spiller ind, men bortset derfra må det være et krav, vi altid må rejse, at enhver betaler den skat, det tilkommer ham at betale, og at man så går den vej, at man trækker rabatkortene fra i skatten, er rimeligt.

Det resultat, der er opnået for rabatkortordningens vedkommende, er efter vor opfattelse en afvikling og en midlertidig ordning. Vi håber på, at vi kan få en endelig ordning, så hele det problem kan forsvinde.

Ordføreren udtalte nu, at børnetilskuddet, som ganske vist er en midlertidig ordning, efter hans opfattelse var et led i forliget, der pegede ud over øjeblikket. Det er muligt, at det ærede medlem har ret, men jeg vil for mit partis vedkommende sige, at ved at vi går med til børnetilskuddet her, har vi overhovedet ikke taget stilling til spørgsmålet om børnerenten. Det spørgsmål må vi tage stilling til den dag, der ligger et forslag derom, og hvordan mit parti så vil stille sig til den tid, kan jeg ikke på nuværende tidspunkt udtale mig om.

Derimod har vi fået skattelettelse ved besparelser. Vi har fået 50 mill. kr. skattelettelse over udligningsfondens satser, og vi har fået 12 mill. kr. skattelettelse på indkomstskattelovens satser. For dette sidste vil jeg gerne bringe både mine kolleger i udvalget og finansministeren en tak, fordi de 12 mill. kr.s skattelettelse på statskatteskalaen er en imødekommen af det ønske, jeg fremsatte ved første behandling, idet jeg gjorde opmærksom på det store spring i procenterne, der var ved 12 000 kr.s grænsen. Jeg havde personlig ønsket at få det ændret

endnu mere, end det er sket, men jeg takker for den imødekommenhed, der er vist overfor venstres synspunkter.

Jeg pegede også ved første behandling på, at vi måtte have en takstforhøjelse for banerne, herunder særlig for godstaksternes vedkommende. Der er her opnået et forlig om, at vi skal have en forhøjelse ikke alene af statsbanernes takster, men også af postvæsenets takster, og jeg vil håbe, at det forslag, der vil blive fremsat, vil tage stærkt hensyn til det, jeg nævnte ved første behandling om godstaksterne, og at der for de personlige takster vil blive taget et rimeligt hensyn til handelsrejsende og andre, der som led i deres erhverv dagligt skal rejse.

Det er også lykkedes at enes om, at forslaget om den forhøjede benzinafgift og vægtafgift, som vi gik imod ved første behandling, skal bortfalde.

Ved første behandling opfordrede vi også regeringen til at gennemgå finansloven og ligeledes tilskudslovene med besparelse for øje. Vi er enedes om at få nedsat det udvalg, som ordføreren omtalte. Der er også givet visse retningslinier i betænkningen, og det er mit håb, at det udvalg, som forhåbentlig ret hurtigt kommer i arbejde, vil skabe baggrund for, at vi kan få betydelige besparelser og derigennem opnå en yderligere skattelettelse.

I betænkningen har det konservative folkeparti gjort nogle bemærkninger angående brugsforeningsskatten, og jeg vil bl. a. derfor sige noget om dette spørgsmål. Det har for venstre været afgørende, at der i denne sag blev drevet realitetspolitik, og at man ikke nøjedes med agitation. Der kom først gang i sagen, da venstres regering i 1946 nedsatte en kommission derom. I modsætning til kommissionen af 1934 nåede vi som bekendt denne gang frem til et resultat. Da kommissionen af 1946 afgav betænkning, var venstres regering fratrukket, men vi arbejdede i foråret 1948 for at sætte fart i arbejdet med selve lovforslagets forberedelse, der som bekendt blev fortsat i et af finansministeren nedsat udvalg. I dette udvalg, hvor den endelige løsning af spørgsmålet blev udformet, måtte vi desværre savne de konservatives støtte, idet de lagde sig på et standpunkt, der ikke gav mulighed for forlig. Sagen måtte derfor ordnes ved, at venstre gik på forlig med radikale